

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλ. 1305²

Κυριακὴ ΙΔ' Λουκᾶ (Λουκ. 18,35-43)
3 Δεκεμβρίου 2023 (2006)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με»

Καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου, θὰ κηρύξω, καὶ πάλι θὰ διδάξω. Τί θὰ πῶ, δικά μου λόγια; Δὲν ἔχουν ἀξία. Ἀκόμη καὶ ὁ πιὸ σοφὸς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ σφάλῃ. «*Πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης*», λέει ἡ ἁγία Γραφή (Ψαλμ. 115,2 = Ψωμ. 3,4). Ἕνας εἶνε ὁ ἀλάθητος, ὁ τέλειος, ὁ ἀληθινός· ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Γι' αὐτὸ τὰ λόγια ποὺ θὰ πῶ θὰ τὰ ἀντλήσω ἀπὸ τὴν ἀστείρευτὴ πηγὴ τοῦ θείου λόγου, ἀπὸ τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον Εὐαγγέλιο, στὸ ὁποῖο εἶνε ἀποθησαυρισμένη ἡ σοφία, ἡ θεία σοφία. «*Σοφία ὀρθοί*» (θ. λειτ.)· σοφία εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο. Τὸ εἶπε ὁ Κύριος, καὶ ἡ ἱστορία εἴκοσι αἰώνων τὸ βεβαιώνει, ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, **τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου εἶνε ἀθάνατα**. «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35. Λουκ. 21,33). Θὰ ἔρθῃ μέρα ποὺ καὶ τὰ ποτάμια θὰ ξεραθοῦν, καὶ τὰ δέντρα θὰ ξερριζωθοῦν, καὶ τὰ βουνὰ θὰ λειώσουν σὰν μολύβι, καὶ τὰ ἄστρα θὰ πέσουν, καὶ ὁ ἥλιος θὰ σβήσῃ· ἔνα θὰ μείνῃ αἰώνιο καὶ ἀκατάλυτο, ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἀκούσαμε, ἀδελφοί μου, καὶ σήμερα τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 18,35-43). Τί λέει; Εἶνε ἡ ἱστορία ἐνὸς ταπεινοῦ ἀνθρώπου, ἐνὸς τυφλοῦ. Τί μᾶς λέει; Ὅτι στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ σὲ κάποιο σταυροδρόμῳ μιᾶς μικρᾶς πόλεως, ποὺ ὠνομαζόταν Ἱεριχώ, στεκόταν ἕνας ἄνθρωπος. Καλοκαίρι κάτω ἀπὸ τὸν καυστικὸ ἥλιο, χειμῶνα μέσα στὸ ψῦχος, στεκόταν ἐκεῖ καὶ ζητοῦσε τὴν ἐλεημοσύνη τῶν διαβατῶν, ἀφοῦ ἦταν τυφλός. Κάποιο σπλαχνικὸ χέρι τὸν ἔφερνε ἐκεῖ τὸ πρῶτ' καὶ τὸν ἔπαιρνε τὸ βράδυ νὰ πάῃ στὸ σπίτι του νὰ κοιμηθῇ. **Ζωὴ μέσα σὲ σκοτάδι ἀπέραντο**. Δὲν ἔβλεπε τίποτε ἀπὸ τὰ ὠραῖα ποὺ δημιουργεῖ ὁ Θεός. Ἄχ πόσο ἀχάριστοι εἴμασθ' ἐμεῖς, ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς τὰ μάτια κ' ἕνα εὐχαριστῶ δὲν τοῦ λέμε!

Ἀλλὰ ἦρθε καὶ γιὰ τὸν τυφλὸ αὐτὸν **ἡ ὥρα νὰ χαρῇ**. Μιὰ μέρα, καθὼς καθόταν ἐκεῖ στὸ σταυροδρόμῳ λέγοντας «Μιὰ βοήθεια, ἐλεήστε με», ἀκούει θόρυβο· δὲν ἔβλεπε, ἀλλὰ ἄκουγε ὄχλοβοή. Λαὸς πολὺς, ἄντρες γυναῖκες παιδιὰ, ὅλοι εἶχαν βγῆ στὸ δρόμο νὰ ὑποδεχθοῦν κάποιον. Ποιὸς ἐρχόταν; κανένas πρίγκιπας; κανένas βασιλιάς; κανένas μεγάλος καὶ ἰσχυρὸς τῆς γῆς; Ὁχι. Ἀπόρησε ὁ τυφλός. –Τί συμβαίνει; ρώτησε. –Περνάει ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, τοῦ λένε. Ἡ φήμη του ἦταν μεγάλη καὶ ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν δοῦν, νὰ τὸν ἀκούσουν, νὰ βεβαιωθοῦν γιὰ τὰ θαύματά του. Ἦθελαν ὅλοι, ἤθελε κι ὁ τυφλὸς νὰ τὸν δῇ· ἀλλὰ πῶς, ἀφοῦ δὲν εἶχε μάτια; Ἦταν μιὰ εὐκαιρία αὐτὴ νὰ πάῃ κοντά του, μὰ πῶς νὰ πλησιάσῃ; Τί ἔκανε λοιπόν; ἔκανε τὸ στόμα του τηλεβόα κι ἄρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ· «*Ἰησοῦ υἱὲ Δαυίδ, ἐλέησόν με*» (ἐ.ἀ. 18,38). Φώναζε συνεχῶς ζητώντας τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ, νὰ τὸν κάνῃ καλὰ. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι, σκληροὶ καὶ ἀπάνθρωποι, τοῦ ἔλεγαν· –Κλεῖς τὸ στόμα σου, βούλωσέ το, **μὴ φωνάζεις**, μᾶς ἐνοχλεῖς...

Αὐτὸ ποὺ εἶπαν στὸν τυφλὸ οἱ σκληροὶ ἐκεῖνοι συμπολιτεῖς του, **τὸ λένε καὶ μέχρι σήμερα**. Ὅταν δοῦν κανένα νὰ μιλάῃ γιὰ τὸ Χριστό, προσπαθοῦν νὰ τοῦ κλείσουν τὸ στόμα. Αὐτὸ συμβαίνει **καὶ σ' ἐμένα**, ἀγαπητοί μου. Ἀπὸ τότε ποὺ βγῆκα στὸ κήρυγμα μέχρι σήμερα, ἄνθρωποι τοῦ κόσμου προσπαθοῦν μὲ ποικίλους τρόπους νὰ μὲ κάνουν νὰ μὴ κηρύττω. Ὁχι, λένε· μπορεῖς νὰ ἴσαι ἐπίσκοπος, νὰ λειτουργᾷς, νὰ εὐλογᾷς, νὰ μοιράζῃς τὸ ἀντίδωρο, καλὰ ὅλ' αὐτά· **νὰ κηρύττῃς ὁμῶς ὄχι**. Διότι τὸ κήρυγμα εἶνε ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, κ' ἡ ἀλήθεια δὲν ἀρέσει στοὺς ἀνθρώπους. Παρ' ὅλες ὁμῶς τίς ἀντιδράσεις, τοὺς διωγμοὺς καὶ τίς περιπέτειες, ἔξακολουθῶ, σὰν τὸν τυφλὸ κ' ἐγώ, νὰ κηρύττω καὶ νὰ φωνάζω μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς.

«Ἐπετίμων», λέει, «αὐτῷ ἵνα σιωπήσῃ»· οἱ ὄχλοι τὸν μάλυναν καὶ τοῦ ἔλεγαν νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του. Ἄλλ' αὐτὸς συνέχιζε. Κι ὁ Χριστὸς τί ἔκανε; Μήπως δὲν τὸν ἄκουγε; Ὡ! Ὁ Χριστὸς, ποῦ εἶνε ὡκεανὸς θείας ἀγάπης καὶ στοργῆς, τὸν ἄκουσε, καὶ διατάζει νὰ τὸν φέρουν κοντά του. Κι ὅταν πλησίασε τὸν ρωτᾷ· «Τί θέλεις;». Ἐκατομμύρια νὰ τοῦ δίνετε, τσουβάλια λίρες νὰ τοῦ δίνετε, δὲν ἄξιζαν ὅσο αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε· ἤθελε τὸ φῶς του. Θέλω, λέει, «Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω», θέλω νὰ δῶ. Κι ὁ Κύριος τί τοῦ εἶπε; Μία λέξι· ναί, μία λέξι· «Ἀνάβλεψον» (ἐ.ἀ. 18,42). Χωρὶς χρονοτριβή, μέσα σ' ἓνα λεπτό, **τὰ μάτια ἐκεῖνα τὰ κλειστὰ ἄνοιξαν.**

Ὡ **τί εἶδε!** πανόραμα, ὅλα τὰ ὠραῖα τοῦ κόσμου· τὰ λουλούδια, τὶς πράσινες πεδιάδες, τὰ δέντρα γεμᾶτα φύλλα καὶ καρπούς, τὰ πουλιὰ στὰ κλαδιά, τὰ ἀρνάκια νὰ βόσκουν στὰ λιβάδια· εἶδε ἀκόμα τὰ ποτάμια νὰ τρέχουν, τὴ θάλασσα τὴ μεγάλη, τὰ βουνὰ τὰ χιονισμένα, τὸν ἥλιο νὰ σκορπᾷ τὸ φῶς του, τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ. Παραπάνω εἶδε – ποιόν; τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα του, ποῦ ὡς τότε ἄκουγε μόνο τὴ φωνή τους μὰ δὲν τοὺς εἶχε δεῖ. Εἶδε – τίποτα δὲν εἶπα – παραπάνω ἀπ' ὅλα ποιόν; Τὸ Χριστό. Τὸν εὐχαρίστησε, κι ἀπὸ τότε τὸν ἀκολουθοῦσε καὶ δόξαζε τὸ Θεό.

Αὐτὴ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ τυφλοῦ τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. Πολλὰ διδάγματα προσφέρει. Ἐνα θέλω νὰ κρατήσουμε· τὴ μικρὴ προσευχὴ ποὺ ἔκανε, ἐκεῖνη τὴ δέησί του «*Ἰησοῦ υἱέ Δαυίδ, ἐλέησόν με*» (ἐ.ἀ. 18,38). **«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με».**

Αὐτὸ τὸ «ἐλέησόν με» τὸ ἀκοῦμε καὶ τώρα στὴν ἐκκλησία, τὸ ψάλλουν οἱ ψάλτες σὲ κάθε θεία λειτουργία· δεκάδες φορές λέμε «Κύριε, ἐλέησον», «Κύριε, ἐλέησον», «Κύριε, ἐλέησον»... Τὸ λέμε, ἀλλὰ ἡ καρδιά μας εἶνε ἀδιὰφορη καὶ ψυχρὴ, μπούζι. Τὸ λέμε, ἀλλ' ὅχι ὅπως ὁ τυφλός, μὲ ὅλη τὴν καρδιά, μὲ ὅλη τὴν πίστι στὸ Χριστό. Τὸ «Κύριε, ἐλέησον» εἶνε ἡ πιὸ σύντομη προσευχή· ἀλλ' ὅταν λέγεται **μὲ πίστι, κάνει θαύματα.** Ὡ **τί δύναμι ἔχει!**

Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια οἱ ἄνθρωποι δὲν ἤξεραν γράμματα, δὲν μποροῦσαν μήτε νὰ διαβάσουν. Δὲν ὑπῆρχαν σχολεῖα, δὲν ὑπῆρχαν σπίτια μεγάλα μὲ τὰ μέσα αὐτὰ ποὺ διαθέτει σήμερα ἡ γενεά μας, ραδιόφωνα τηλεοράσεις κ.τ.λ.. Κατοικοῦσαν σὲ καλύβες. Ἐνας ξένος, ποῦ ἦρθε τὸν καιρὸ τῆς τουρκοκρατίας στὰ μέρη τῆς Μακεδονίας καὶ νύχτωσε σὲ κάποιο χωριὸ κοντὰ στὸν Ἀλιάκμονα, φιλοξενήθηκε τὸ βράδυ σὲ μιὰ καλύβα. Καὶ θαύμασε. Τί νὰ δῇ·

στὴν καλύβα κατοικοῦσαν ἅγιοι ἄνθρωποι· ἦταν ὁ πατέρας, ἡ μάνα, οἱ παπποῦδες, καὶ ἐφτὰ - ὀχτῶ παιδιά. Ὅταν νύχτωσε καὶ βγῆκαν τὰ ἄσπρα ἄναψαν τὴν καντήλα τους, γονάτισαν ὅλη ἡ οἰκογένεια καὶ προσευχήθηκαν· «*Κύριε, ἐλέησον*»· διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, «*Κύριε, ἐλέησον*». Ποῦ εἶνε σήμερα αὐτὴ ἡ πίστις; Τὸ εἶπα κι ἄλλοτε· δεῖξτε μου ἓνα σπίτι, ποῦ κάθε βράδυ ἄντρας γυναῖκα παιδιά ἀνάβουν τὸ καντήλι τους καὶ γονατιστοὶ προσεύχονται καὶ παρακαλοῦν ὅπως οἱ ἥρωες πρόγονοί μας. Ἐκεῖνοι ἦταν ἄθῳοι, δὲν ἤξεραν διαζύγια, πορνεῖες, μοιχεῖες, βλαστήμια, μυρμηγκὶ δὲν πατοῦσαν. Ἐκεῖνοι ἔλεγαν τὸ «Κύριε, ἐλέησον» **μὲ τὴ φλόγα τῆς καρδιάς τους.**

Ἐνα «Κύριε, ἐλέησον», ναί ἓνα «Κύριε, ἐλέησον», ἂν τὸ πῆς ἀπὸ τὴν καρδιά σου, **ἀξίζει** παραπάνω ἀπὸ χίλιες τυπικὲς προσευχὲς καὶ ψαλίσματα. Μ' ἓνα «Κύριε, ἐλέησον» κατεβάζεις τὰ ἄστρα ἀπ' τὸν οὐρανό, συντρίβεις τοὺς δαίμονες, καὶ τὴν ἁμαρτία. Ἀρκεῖ μόνο νὰ βγαίνει ἀπὸ φλογερὴ πίστι. Ἐνῶ σήμερα οἱ καρδιές μας εἶνε ψυγεῖο, Βόρειος Πόλος.

Συνιστῶ, ἀδελφοί μου, τὸ «Κύριε, ἐλέησον» σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους. Σύντομη προσευχή, ποὺ μπορεῖ νὰ τὴ λένε **ὅλοι**· καὶ οἱ γέροντες καὶ τὰ νήπια, καὶ οἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄντρες, καὶ οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ ἀγράμματοι, καὶ οἱ βοσκοὶ καὶ οἱ ἐργάτες, ὅλοι. «Κύριε, ἐλέησον», προσευχὴ ποὺ μπορεῖ νὰ λέγεται **πάντοτε**· τὸ πρῶν ποὺ ξημερώνει καὶ βγαίνεις ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πᾶς στὸ χωράφι, στὸ μαντρί, στὸ γραφεῖο, στὸ στρατῶνα, στὸ σχολεῖο ἢ στὸ νοικοκυριό σου· «Κύριε, ἐλέησον» τὸ μεσημέρι, ποὺ κάθεσαι στὸ τραπέζι μὲ ὅλα τ' ἀγαθὰ· «Κύριε, ἐλέησον» τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆς. Ἔτσι θὰ 'νε ἁγιασμένη ἡ ζωὴ καὶ θὰ ὑπάρχῃ στὴν ψυχὴ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις. Αὐτὴ τὴν προσευχὴ συνιστῶ σὲ ὅλους σας.

Αὐτὸ τὸ «Κύριε, ἐλέησον» θυμᾶμαι στὸ **Ἄγιο Ὅρος** ποὺ πῆγα καὶ ἄκουγα ὅλη νύχτα ἔναντι τυφλὸ καλόγερο, ποὺ καθόταν ἀπὸ κάτω, νὰ τὸ λήῃ· δὲν μποροῦσε νὰ διαβάσῃ, κι ὅλη νύχτα θὰ τὸ εἶπε χιλιάδες φορές· «*Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με*», «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με», «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με»...· ἐλέησον τὸν κόσμον, ἐλέησον τοὺς ἄρχοντές μας, ἐλέησον τοὺς δασκάλους καὶ καθηγητὰς μας, ἐλέησον τοὺς ἐργάτες μας, ἐλέησον τοὺς βοσκούς μας, ἐλέησον τὶς γυναῖκες, ἐλέησον τοὺς ἄντρες, ἐλέησον τὰ νήπια, ἐλέησον τὴν πατρίδα μας, ἐλέησον τὸν κόσμον ὅλον. **«Κύριε, ἐλέησον».**

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Κωνσταντίνου & Ἐλένης Ἀμυνταίου τὴν 1-12-1985. Καταγραφή καὶ σύντμησης 3-12-2006, ἐπανέκδοσις 5-11-2023.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1307²

Κυριακὴ Ι' (Λουκ. 13,10-17)
10 Δεκεμβρίου 2023 (2006)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Θέλουμε ἀνόρθωσι

«Καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη» (Λουκ. 13,13)

Ἔνα, ἀγαπητοί μου, ἓνα ἀπὸ τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνη μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων εἰς πείσμα τῶν δαιμόνων ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, μᾶς διηγεῖται σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Ποιό τὸ **θαῦμα**;

Μιά γυναῖκα ἦταν ἄρρωστη. Τί ἄρρώστια εἶχε; Πολλές εἶνε οἱ **ἄρρώστιες**· δὲν ὑπάρχει ὄργανο τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ποὺ νὰ μὴν τὸ προσβάλλη ἢ ἀσθένεια. Κι ὅσο αὐξάνουν τὰ φάρμακα καὶ οἱ γιατροί, τόσο αὐξάνουν οἱ ἀσθένειες. Καὶ ὑπάρχουν ἀσθένειες ποὺ ὀφείλονται σὲ φυσικὰ αἷτια, καὶ ἀσθένειες ποὺ –μὴν παραξενευθῇ κανεὶς– ὀφείλονται σὲ ἄλλα μυστηριώδη αἷτια καὶ ματαιῶς ἢ ἐπιστήμη προσπαθεῖ νὰ τὰ ἐξιχνιάσῃ. Ἐνας λ.χ. αἰσθάνεται, ὅτι σωματικῶς καταρρέει. Πάει στὸ γιαντρί, μπαίνει στὰ νοσοκομεῖα, ὑποβάλλεται σὲ γενικὲς ἐξετάσεις, καὶ τέλος ὁ γιαντρί τοῦ λέει· –Παιδί μου, ἱατρικῶς δὲν ἔχεις τίποτε· σωματικῶς δὲν εἶσαι ἄρρωστος. –Μά, γιαντρέ, δὲν εἶμαι καλά... Κι ὁ ἄνθρωπος καταρρέει, λειώνει σὰν τὸ κερί, στὸ τέλος πεθαίνει, καὶ ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη μένει σὲ ἀπορία. Τί ἄραγε νὰ συμβαίνει; Ἀ! ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνο κορμί. Ἄν ὁ γιαντρί τὸν βλέπῃ μόνο ἔτσι, τότε σὲ τί διαφέρει ἀπὸ τὸν κτηνίατρο ποὺ ἐξετάζει ἓνα ζῷο; Καὶ δυστυχῶς ὠρισμένοι γιαντροὶ μοιάζουν σὰν κτηνίατροι· ἀγνοοῦν ὅτι πέρα ἀπὸ τὸ σῶμα ὑπάρχει κατ' ἄλλο μυστηριώδες, ἡ ψυχὴ. Συνεπῶς ὑπάρχουν ἀσθένειες ποὺ ὀφείλονται ὄχι σὲ σωματικὰ ἀλλὰ **σὲ ψυχικὰ αἷτια**.

Τέτοια ἀσθένεια ἦταν αὐτὴ ἀπὸ τὴν ὁποία ἔπασχε ἡ γυναῖκα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. Λέει σαφῶς τὸ εὐαγγέλιο καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῇ, ὅτι γι' αὐτὴν ἔκανε διάγνωσι ὄχι κάποιος τυχαῖος γιαντρός, ἀλλὰ ὁ ἱαντρός μὲ γιώτα κεφαλαῖο, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὸς λέει, ὅτι ἡ ἀσθένειά της ὠφείλετο ὄχι σὲ φυσικὰ ἀλλὰ σὲ μυστηριώδη

αἷτια, ὅτι ὁ **σατανᾶς**, ναὶ ὁ σατανᾶς, «**ἔδωκε**» τὴν γυναῖκα αὐτὴ (Λουκ. 13,16), ὅτι κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ πονηροῦ πνεύματος ἀσθένησε. Κι ὅπως παίρνεις μιὰ βέργα καὶ τὴ λυγίζεις καὶ τὴν κάνεις στεφάνι, κατὰ παρόμοιο τρόπο ὁ σατανᾶς πῆρε τὴν γυναῖκα αὐτὴ καὶ τῆς λύγισε τὴ σπονδυλικὴ στήλη· καὶ ἐνῶ προηγουμένως ἦταν ὀρθία, στὸ ἐξῆς κάμφθηκε, τὸ κεφάλι της ἔφτανε στὴ γῆ, κι ἀπὸ μακριὰ φαινόταν σὰν ἓνα κτῆνος ποὺ περπατᾷ μὲ τὰ τέσσερα.

Γυναῖκα δυστυχισμένη. Ἀλλὰ καὶ **εὐλογημένη**. Γιατί; Διότι σὰν τέτοια ποὺ ἦταν, σακάτισσα καὶ καμπουριασμένη, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ βγαίνει ἔξω. Ἀνάπηρα πλάσματα γίνονται συχνὰ ἀντικείμενο χλεύης κακοαναθρεμμένων παιδιῶν. Καὶ ὅμως αὐτὴ ἔβγαине ἀπὸ τὸ σπίτι της μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα. Πότε; Τὸ Σάββατο· διότι τὸ Σάββατο ἔχουν οἱ Ἑβραῖοι ὡς ἡμέρα ἀργίας. Πήγαινε μπουσουλώντας στὴ συναγωγὴ, κ' ἐκεῖ εἶχε τὸ αὐτί της τεντωμένο ν' ἀκούῃ τὰ ἱερὰ λόγια.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἄκουσε ἐκεῖ – ποιόν; Τὸ Χριστό. Καὶ ὁ **Χριστός**, ποὺ εἶνε γεμᾶτος εὐσπλαχνία, ὠκεανὸς ἀγάπης καὶ ἐλέους, ἔστρεψε τὴν προσοχή του σ' αὐτὴν τὴ σακάτισσα· ἦρθε γιὰ νὰ βραβεύσῃ τὴν προθυμία της.

Ὑπάρχουν καὶ σήμερα **ἀνάπηροι ποὺ ἐκκλησιάζονται**, ἐνῶ ἄλλοι ὑγιεῖς δὲν πατοῦν στὴν ἐκκλησία. Ὅταν πηγαίνω στὴν Πτολεμαῖδα συγκινοῦμαι, διότι σὲ μιὰ ἐκκλησία βλέπω τὴν Κυριακὴ νὰ ἔρχεται πρῶτος-πρῶτος ἓνας ἀνάπηρος τοῦ πολέμου σὲ καροτσάκι, μὲ σακατεμένα τὰ δύο του πόδια ἀπὸ τὸ ἀλβανικὸ μέτωπο. Μὰ τί βρίσκει; θὰ ποῦν μερικοί. Ἐμένα ρωτᾶτε, ἄπιστοι; ρωτῆστε τὸν ἴδιο. Ξέρετε τί μοῦ εἶπε ὁ ἀνάπηρος αὐτός; «Ἄν δὲν ἐρχόμουν στὴν ἐκκλησία, θ' αὐτοκτονοῦσα· μόνη παρηγοριά μου ἔμεινε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας». Ὅπως λοιπὸν ὁ ἀνάπηρος τῆς Πτολεμαίδος, ἔτσι καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ σημερινοῦ

εὐαγγελίου καὶ ἄλλοι ἀκόμα ἀνάπηροι αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη τοῦ ἐκκλησιασμοῦ. Αὐτοὶ ἀποτελοῦν ἔλεγχον γιὰ σένα, ποὺ ἔχεις πόδια ἀλλὰ τὰ πόδια τὰ ἔχεις γιὰ διασκεδάσεις καὶ ὄχι γιὰ νὰ τρέχῃς ἐκεῖ ποὺ σὲ καλεῖ ὁ Θεός.

Πηγαίνει λοιπὸν ἡ σακατεμένη αὐτὴ γυναίκα στὴν ἱερὰ σύναξιν καὶ ὡς βραβεῖο τῆς προθυμίας παίρνει – τί; Ὁ Χριστὸς τῆς λέει· «*Γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου*» (ἔ.ἀ. 13,12)· ἀπ’ τῆς στιγμῆς αὐτῆς εἶσαι πλέον ἐλεύθερη· δὲν θὰ περπατᾷς καμπουριασμένη, δὲν θὰ εἶσαι ἀντικείμενο περιφρονήσεως· θὰ εἶσαι ὑγιὴς καὶ ἀξιοπρεπής. Καὶ ξαφνικά, σὰν νὰ πέρασε ἡλεκτρισμὸς τὰ κόκκαλά της, ἡ γυναίκα ἔγινε καλά. Ἀμέσως ἡ σπονδυλικὴ τῆς στήλη **ἀνωρθώθηκε**, τὸ κεφάλι σηκώθηκε ψηλά. Ὁλος ὁ λαός, ποὺ εἶδε τὸ θαῦμα, εἰς πεῖσμα τῶν φαρισαίων καὶ τῶν δαιμόνων, δόξαζε τὸ Θεό.

Αὐτὸ εἶνε, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιό μὲ λίγα λόγια. Προτοῦ νὰ τελειώσω θέλω νὰ πῶ, ὅτι αὐτὴ ἡ «*συγκύπτουσα*» (ἔ.ἀ. 13,11) – ἔτσι λέγεται στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα ἡ καμπουριασμένη, ἡ ῥαχίτικη– **εἶνε ἡ φωτογραφία μας**. Μπα, θὰ πῆτε· ἀπὸ μᾶς, δόξα τῷ Θεῷ, κανένας δὲν εἶνε καμπούρης, σακάτης· ὅλοι στεκόμαστε ὀρθοί, ἡ σπονδυλικὴ μας στήλη εἶνε καλά. Ἐνῷ ὅμως σωματικῶς δὲν εἴμαστε ἀνάπηροι, ψυχικῶς εἴμαστε· καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς οἰκογένειες καὶ ὡς κοινωνία. Ἡ ἀνθρωπότητα εἶνε συγκύπτουσα.

Ὁ ἄνθρωπος, παρ’ ὅλες τὶς φλυαρίες ἀθέων καὶ ἀπίστων, ποὺ διασπείρουν ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὸν πίθηκο, εἶνε γεγονὸς ὅτι διαφέρει ἀπὸ τὸ ζῷο. Ἀπόδειξις· τὰ κτήνη περπατοῦν μὲ τὰ τέσσερα, ἐνῷ ὁ ἄνθρωπος βαδίζει μὲ τὰ δύο καὶ λέγεται *ὀρθοβάμων*. Γιατί; Ὁ Θεὸς τὸν ἐπλασε ἔτσι, γιὰ νὰ βλέπῃ τὸν οὐρανόν, νὰ βλέπῃ τὰ ὑψηλά καὶ τὰ μεγάλα. Ἀνοίξτε ἓνα λεξικὸ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς γλώσσης νὰ δῆτε, ὅτι ἡ λέξις *ἄνθρωπος* σημαίνει τὸν ἐκεῖνο ποὺ *ἄνω θρώσκει, βλέπει πρὸς τὰ ἄνω*, πρὸς τὸν οὐρανόν. Τρία πράγματα εἶνε ὁ ἄνθρωπος· μυαλό, καρδιά, θέλησις. Πόσο διαφέρει τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ ζώου, ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου ἀπ’ τὴν καρδιὰ τοῦ ζώου, ἡ θέλησις - ἡ βούλησις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ ἐνστικτα τοῦ ζώου! Στὸν ἄνθρωπο ὁ νοῦς πρέπει νὰ σκέπτεται τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά, ἡ καρδιὰ νὰ συγκινῆται ἀπὸ τὰ εὐγενῆ καὶ ἱερά, ἡ βούλησις καὶ ἡ ἐνέργειά του νὰ κινῆται πρὸς τὰ δίκαια καὶ ἀληθινά.

Ἐρωτῶ· συμβαίνει αὐτό; Αὐτὰ σκέπτεται, αὐτὰ αἰσθάνεται, αὐτὰ τηρεῖ ὁ ἄνθρωπος; Κά-

θε ἄλλο. Ἐφ’ ὅσον λοιπὸν ἀπέχει ἀπὸ αὐτά, ἀξίζει νὰ λέγεται *ἄνθρωπος*; Πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο, λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος (βλ. P.G. 57,48 κ.ε.), ὅταν ἀρπάξῃς σὰν τὸ λύκο, εἶσαι πονηρὸς σὰν τὴν ἀλεπού, εἶσαι ἐπιθετικὸς σὰν τὴν λεοπάρδαλιν, κεντᾷς σὰν τὸ σκορπιό, ἐκδικῇσαι σὰν τὴν καμήλα, εἶσαι λαίμαργος σὰν τὸ χοῖρο;... Καὶ ἓνας νεώτερος ἱατροφιλόσοφος, ὁ Καρρέλ, λέει ὅτι, ἐὰν πρὸς στιγμὴν οἱ ἄνθρωποι ἔπαιρναν ἐξωτερικῶς τὴ μορφὴν ποὺ τοὺς ἀρμόζει, τότε ἐλάχιστοι θὰ ἔμεναν ἄνθρωποι. Ὅπως ἡ μυθικὴ Κίρκη μετέβαλε τοὺς συνοδοὺς τοῦ Ὀδυσσεύς σὲ τετράποδα, κατὰ παρόμοιον τρόπο καὶ ἡ ἁμαρτία μεταβάλλει τοὺς ἀνθρώπους **σὲ κτήνη, σὲ ζῶα**.

Δὲν μᾶς ἀρμόζει τὸ σχῆμα τοῦ ἀνθρώπου. Γι’ αὐτὸ θρηνώντας ὁ προφήτης Δαυὶδ λέει· «*Ἀνθρωπος ἐν τιμῇ ὦν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς*» (Ψαλμ. 48,13,21). Νὰ γιατί ἡ συγκύπτουσα εἰκονίζει τὴν ἀνθρωπότητα. Καυχώμαστε, ὅτι ἀγγίξαμε τὰ ἄστρα. Ψυχικῶς ὅμως; Ἐνα γεγονὸς ἀρκεῖ νὰ δείξῃ ποιά εἶνε ἡ κατάστασις. Ὅταν ἔγινε ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, οἱ μεγάλες δυνάμεις ἔλεγαν στὰ μικρὰ ἔθνη, ὅτι ὁ πόλεμος γίνεται γιὰ τὴν λευτεριά, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἀλήθειαν τὸ δίκαιο. Ψέματα ἔλεγαν, ὅπως ὁ σημερινὸς ἀρχισυνάγωγος ὅταν ἔλεγε ὅτι ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν θρησκείαν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὁ πόλεμος, ἔγινε γιὰ τὰ πετρέλαια τῆς Μοσούλης καὶ τὰ κάρβουνα τοῦ Ῥήνου, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν πλεονεξία.

Ἡ ἀνθρωπότητα, πεσμένη στὰ πάθη, θέλει νὰ σηκωθῇ, ὅπως ἡ συγκύπτουσα ποὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ ὑψώσῃ τὸ κεφάλι της. **Ἀνόρθωσι ζητάει ὁ κόσμος**. Ποιὸς θὰ τὸν σηκώσῃ; Οἱ κοσμοδιορθωταί, ποὺ προβάλλουν κατὰ καιροὺς δικά τους «εὐαγγέλια», ἐξαπατοῦν. Μία εἶνε ἡ ὁδός, δὲν ὑπάρχει ἄλλη· εἶνε ἡ στενὴ καὶ τεθλιμμένη ἀλλὰ νικηφόρος ὁδὸς μὲ τὴν πινακίδα «ὁδὸς Γολγοθᾶ». Εἶνε ἡ ὁδὸς ποὺ βάδιζε ὁ Χριστός, καὶ μᾶς καλεῖ νὰ τὴν βαδίσουμε κ’ ἐμεῖς. Ὁ Ἐσταυρωμένος, ὁ ὁποῖος ἀνόρθωσε τὴν γυναῖκα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, μπορεῖ ν’ ἀνορθώσῃ καὶ τὴ δική μας γενεά.

Τὸ εἶπαμε καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνουμε. Κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα δὲν ὑπάρχει, ναὶ δὲν ὑπάρχει, ἄλλο ὄνομα ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ μόνου Σωτῆρος, τοῦ μόνου ἱατροῦ, **τοῦ μόνου Ἀνορθωτοῦ**, τοῦ μόνου Λυτρωτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· «*ὦν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας*».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἀγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 7-12-1975 μὲ ἄλλο τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντμησις 10-12-2006, ἐπανεκδόσις 6-11-2023.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1827	Κυριακὴ ΙΑ' Λουκᾶ (Λκ 14,16-24· Μθ 22,14) 17 Δεκεμβρίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Θεία πρόσκλησις

«Ἀνθρωπὸς τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλούς» (Λουκ. 14,16)

Υπάρχουν, ἀγαπητοί μου, ἄνθρωποι ποὺ τοὺς ἀγαποῦμε γιὰ τὶς ἀρετὲς καὶ τὰ χαρίσματά τους, γιὰ τὴν εὐεργετικὴ τους ἐπίδρασι στὴν κοινωνία, πρόσωπα προσφιλῆ καὶ θαυμαστά· ἀλλὰ ἓνα πρόσωπο εἶνε παραπάνω ἀπ' ὅλα, ἀξίζει νὰ τὸ ἀγαποῦμε μὲ ὅλη τὴν καρδιά μας. Δὲν εἶνε οὔτε ὁ πατέρας, οὔτε ἡ μητέρα, οὔτε ὁ δάσκαλος, οὔτε ὁ ἱερεὺς, οὔτε ὁ ἀρχιερεὺς, οὔτε ἄλλος ἄνθρωπος· εἶνε ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Εἶνε ἀξιαγάπητος.**

Ὅσο τὸν πλησιάζουμε καὶ τὸν γνωρίζουμε, τόσο περισσότερο τὸν θαυμάζουμε. Προκαλεῖ «**θάμβος**» (Λουκ. 4,36· 5,9), **εἶνε ἀξιοθαύμαστος.** Θαυμαστός γιὰ τὴν ἀγία του ζωὴ, γιὰ τὴν ἀρετὴ του ποὺ «**ἐκάλυψεν οὐρανοὺς**» (Αμβ. 3,3)· θαυμαστός γιὰ τὰ θαύματα, ποὺ ἔκανε καὶ θὰ κάνῃ μέχρι συντελείας· θαυμαστός **γιὰ τὴ διδασκαλία του**, ποὺ ὑπερβαίνει κάθε ἄλλη καὶ μένει εἰς τὸν αἰῶνα, ἀφοῦ ὁ ἴδιος εἶπε «**Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι**» (Ματθ. 24,35).

Ἐνα μέρος τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ εἶνε **οἱ παραβολές.** Καὶ μία ἀπὸ τὶς παραβολές του εἶνε τὸ εὐαγγέλιο ποὺ ἀκούσαμε. Τί λέει;

Ὁ Κύριος, ἀγαπητοί μου, ζητάει μὲ ἀπλᾶ λόγια νὰ ἐντυπώσῃ στὴ διάνοιά μας μεγάλες ἀλήθειες. Λέει λοιπὸν **ἡ παραβολή**, ὅτι κάποιος ἄνθρωπος πλούσιος καὶ εὐγενὴς ἐτοίμασε τραπέζι, «**δεῖπνον μέγα**» (Λουκ. 14,16). Κι ὅταν πλέον ἦταν ὅλα ἔτοιμα, ἐκλεκτὰ φαγητὰ καὶ ποτά, διέταξε τὸ δοῦλο του νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς φίλους. Ὁ δοῦλος πῆγε ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι καὶ εἶπε σὲ ὅλους· Ἐλάτε, εἶνε ὅλα ἔτοιμα, ὁ κύριός μου σᾶς περιμένει. Θὰ περίμενε κανεὶς νὰ δεχτοῦν ὅλοι. Κι ὅμως δὲν πῆγε οὔτε ἓνας! Ὅλοι τοὺς ἀρνήθηκαν προβάλλοντας δικαιολογίες. Ὁ ἓνας εἶπε, Ἀγόρασα χωράφι, πρέπει νὰ πάω νὰ τὸ ἐξετάσω. Ὁ ἄλλος εἶπε, Ἀγόρασα πέντε ζευγάρια βόδια, θέλω νὰ δῶ ἂν εἶνε καματερά. Ὁ τρίτος εἶπε, Ἐγὼ παντρεύτηκα γυναῖκα, τώρα ἄλ-

λα μὲ ἀπασχολοῦν... Ὅταν τὰ ἔμαθε αὐτὰ ὁ κύριος ὠργίστηκε, λέει τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 14,21). Διέταξε τὸ δοῦλο νὰ βγῇ γρήγορα στοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες, νὰ μαζέψῃ τοὺς φτωχοὺς καὶ ἀναπήρους, κουτσοὺς καὶ τυφλοὺς, καὶ νὰ τοὺς φέρῃ ἐκεῖ. Ὁ δοῦλος ἐξετέλεσε τὴ διαταγή, μὰ καὶ πάλι ὑπῆρχε χῶρος καὶ γιὰ ἄλλους. Τὸν δι-ατάζει νὰ βγῇ πάλι, νὰ βρῇ κι ἄλλους καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ ἔλθουν, ὥστε τὸ σπίτι νὰ γεμίσῃ.

Αὕτῃ εἶνε ἡ παραβολή. Τί θὰ πῇ παραβολή; Ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ ὁ Κύριος. Τί ἐννοεῖ; ποῖός εἶνε ὁ κύριος ποὺ ἔκανε τὸ τραπέζι; ποιοὶ εἶνε οἱ καλεσμένοι ποὺ δὲν δέχθηκαν τὴν πρόσκλησι; Κύριος εἶνε ἓνας, ὁ Θεός. Αὐτὸς εἶνε ὁ εὐγενὴς καὶ πλούσιος, ὁ πλουσιώτερος ἀπ' ὅ-λους. Ὅ,τι βλέπουμε εἶνε ὅλα δικά του. **Ὁ πλοῦ-τος τοῦ Θεοῦ** εἶνε ὑλικὸς καὶ πνευματικός.

Ὁ ὑλικὸς πλοῦτος εἶνε ὅλα τὰ ὁρατά, ποὺ βλέπουμε καὶ ἀπολαμβάνουμε· ἡ γῆ, τὰ ποτά-μια, οἱ θάλασσες, ὁ ἥλιος, τὰ ἀστέρια, οἱ γαλα-ξίες, τὸ σύμπαν. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀπέραντο καὶ ἀ-χανὲς ὑλικὸ βασίλειό του, ποὺ καὶ χρόνια νὰ ταξιδεύῃς δὲν μπορεῖς νὰ φτάσῃς στὸ τέρμα του. Ἡ Γῆ, ὅπου κατοικοῦμε, τί εἶνε; ἓνας κόκ-κος ἄμμου μέσα στὸ ἀπέραντο σύμπαν.

Ἄλλα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὑλικὸ σύμπαν –ἐδῶ πα-ρακαλῶ προσέξτε– ὑπάρχει ἓνα ἄλλο σύμπαν. Ποιό εἶνε αὐτό; Εἶνε **τὸ πνευματικὸ σύμπαν.** Ὡ τὸ σύμπαν αὐτό! Δὲν εἶνε ὕλη. Τὸ ἀποτελοῦν οἱ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι, τὰ πνεύματα τῶν δι-καίων, οἱ ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, οἱ διάνοιες, οἱ συνειδήσεις, ὁ ὀργανισμὸς τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴ χάρι καὶ τὰ ἱερὰ μυστήριά της. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ὁ πνευματικὸς πλοῦτος, ὁ ἀμύθητος, ἀπε-ρίγραπτος καὶ ἀνέκφραστος πλοῦτος τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς δυστυχῶς δὲν ἔχουμε μάτια νὰ δοῦμε.

Θέλετε νὰ δῆτε τὸν πλοῦτο αὐτόν, τὴν πνευ-ματικὴν τράπεζα, **τὸ οὐράνιο τραπέζι;** Δός μας, Θεέ μου, μάτια σὰν τοῦ ἀγίου Νικολάου, τοῦ ἀ-γίου Σπυρίδωνος, ὅλων τῶν ἀγίων, ποὺ ἔβλε-

παν τὰ θαυμάσιά σου καὶ κατεπλήττοντο! Παλαιότερα, ὅταν οἱ Χριστιανοὶ ἔμπαιναν στὴν ἐκκλησία, τέτοιο σεβασμὸ καὶ κατάνυξι καὶ θεῖο φόβο εἶχαν, ποὺ ἔβλεπαν ζωντανὰ ἀγγέλους!

Ἦρθαμε στὴν ἐκκλησία σήμερα. Πάνω στὴν ἁγία τράπεζα τί ὑπάρχει; Εἶνε ψωμὶ καὶ κρασί; Ἄν νομίζης ὅτι εἶνε ψωμὶ καὶ κρασί, μὴν πατήσης στὴν ἐκκλησία. Ἐδῶ γίνεται θαῦμα, τὸ μεγαλύτερο θαῦμα· τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρασί ποὺ εὐλογεῖ ὁ ἱερεὺς, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο τὰ μεταβάλλει σὲ **σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ!**

Στὴ θυσία αὐτὴ στηρίζεται ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου. Πῶς νὰ τὸ ἐκφράσω, πῶς νὰ τὸ ἐντυπώσω στὴ διάνοιά σας; Φέρνω ἓνα παράδειγμα. Ὑποθέστε - φτειάξτε μὲ τὴ σκέψι σας μιὰ πελώρια ζυγαριὰ κρεμασμένη ἀπὸ τὰ ἄστρα, νὰ φαίνεται σὲ Ἀνατολὴ καὶ Δύσι, Βορρᾶ καὶ Νότο. Στὸν ἓνα δίσκο τῆς ζυγαριᾶς συλλέξτε ὅ,τι πολῦτιμο ἔχει τὸ σύμπαν ὁλόκληρο, οἱ γαλαξίες, ὁ πλανήτης μας· τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσήμι, τὰ χρηματοκιβώτια τῶν τραπεζῶν, ὅλα τὰ νομίσματα τῶν κρατῶν. Στὸν ἄλλο δίσκο τί νὰ βάλουμε· νὰ βάλουμε ἓνα ψίχουλο ἀπὸ τὸ ἅγιο ποτήριο! Ποῦ θὰ κλίνη ἡ ζυγαριὰ; Στὸ μέρος ποὺ εἶνε τὸ ψίχουλο αὐτό. Ὡ Θεέ μου, τί εἶνε τὸ μυστήριον αὐτό, τί ἀπερίγραπτο θαῦμα, τί ἀνέκφραστος θησαυρός! Λέει κάποιος ἅγιος· Ὅλα νὰ μοῦ τὰ ἔδινες, Κύριε, καὶ τ' ἀστέρια καὶ τὸν ἥλιο καὶ τοὺς γαλαξίες κι ὅλο τὸ χρυσάφι τῆς γῆς, δὲν τὰ θέλω· ἓνα θέλω, Ἐσένα! Ἐκεῖνο τὸ ψίχουλο εἶνε ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος. Ὅποιος ἔχει τὸ Χριστὸ μέσα του εἶνε εὐτυχής, ἔστω κι ἂν εἶνε ὁ πιὸ φτωχός. Ἔχεις τὸ Χριστό; αὐτὸς εἶνε ὁ πλοῦτος ποὺ προσφέρει ἡ Ἐκκλησία.

Μᾶς καλεῖ κάθε φορὰ ποὺ χτυπᾷ ἡ καμπάνα γιὰ τὴ θεία λειτουργία. Ἐλᾶτε, λέει, νὰ **ἐκκλησιασθῆτε**, νὰ πῆτε ἓνα «εὐχαριστῶ», ἓνα «*Ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ*» (Λουκ. 18,13), νὰ κοινωνήσετε τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Κ' ἐμεῖς τί κάνουμε; Ἀπαντοῦμε ὅπως οἱ προσκεκλημένοι τῆς παραβολῆς· «*Ἔχε με παρητημένον*» (Λουκ. 14,18). Δὲν εὐκαιρῶ γιὰ μελέτη ἁγίας Γραφῆς, δὲν εὐκαιρῶ γιὰ **ἐκκλησιασμό**, δὲν εὐκαιρῶ γιὰ ἐξομολόγησι, δὲν εὐκαιρῶ γιὰ θεία κοινωνία... Ψέματα λέει. Πῶς δὲν ἔχει καιρό; Ἔχει καιρὸ γιὰ καφφενεῖο, γιὰ κινηματογράφο, γιὰ ντισκοτέκ, γιὰ ἐφημερίδα, γιὰ τηλεόρασι, γιὰ ποδόσφαιρο, γιὰ χαρτοπαίγνιο, γιὰ φλυαρίες, γιὰ κομματικὲς συζητήσεις, γιὰ γυναῖκες... Γιὰ ὅλα ἔχει καιρό, μόνο γιὰ τὸ Θεὸ δὲν ἔχει.

Ἀπὸ τὶς 168 ὥρες, ποὺ μᾶς δίνει ὁ Θεὸς κάθε βδομάδα, **μᾶς ζητάει μόνο 1 ὥρα**· τόσο βαστάει ἡ θεία λειτουργία ἀπὸ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς...*» μέχρι τὸ «*Δι' εὐχῶν*

τῶν ἁγίων πατέρων...». Ἐμεῖς λοιπὸν εἴμαστε οἱ προσκεκλημένοι τῆς παραβολῆς, κι ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλο, μὲ διάφορες προφάσεις, ἀρνούμεθα τὸ ἱερὸ καθήκον.

Στὰ παλαιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια, ὅταν στὴ σκλαβωμένη πατρίδα μας βασίλευε τὸ μισοφέγγαρο, καμπάνα δὲν χτυποῦσε· οἱ Τοῦρκοι δὲν ἐπέτρεπαν. **Ἀλλὰ καὶ χωρὶς καμπάνες ὅλοι ἦταν στὴν ἐκκλησία.** Τώρα ἡ καμπάνα χτυπᾷ μιὰ καὶ δυὸ καὶ τρεῖς φορές, μὰ «στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα, ὅσο θέλεις χτύπα». Ψευτοχριστιανοί – εἶνε νὰ κλαίῃ κανεῖς. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ βαπτίσθηκαν δὲν ξαναπάτησαν στὴν ἐκκλησία, δὲν ἄνοιξαν ποτέ τὴν ἁγία Γραφή, δὲν ἐξωμολογήθηκαν. Ὅπως ὅμως αὐτὸς ποὺ δὲν βαπτίζεται δὲν εἶνε Χριστιανός, ἔτσι καὶ αὐτὸς ποὺ δὲν ἐξομολογεῖται τὰ ἁμαρτήματά του καὶ δὲν ζητάει τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶνε Χριστιανός.

Σήμερα καὶ ἐγώ, ὡς δοῦλος τοῦ Κυρίου, ὡς ἐντεταλμένος του μικρὸς καὶ ἀσήμαντος, ἀπευθύνω μιὰ νέα πρόσκλησι πρὸς ὅλους ὅσους μ' ἀκοῦνε, μικροὺς καὶ μεγάλους· **Ἐλᾶτε, φωνάζει ὁ Χριστός.** Ἐλᾶτε οἱ ἀσπρομάλληδες γέροντες ποὺ πλησιάζετε στὸν τάφο, ἐλᾶτε παιδιά, νέοι καὶ νέες, ἐλᾶτε ἀγράμματοι καὶ ἐπιστήμονες, ἐλᾶτε ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, ἐλᾶτε ὅλοι, σὲ ὁποιοδήποτε τάξι καὶ κόμμα κι ἂν ἀνήκετε. Ἐλᾶτε, σᾶς καλεῖ ὁ Χριστός.

* * *

Πλησιάζουν Χριστούγεννα. Πολλοὶ εἶστε ἀνεξομολόγητοι. Πῶς κοινωνᾶτε τῶν ἀχράντων μυστηρίων; Εἶνε λόγος τοῦ Θεοῦ· **νὰ ἐξομολογηθῆτε.** Ἐνας μεγάλος Ῥώσος φιλόσοφος, ποὺ ἦταν ἄπιστος, ὅταν τὸν πῆγαν ἐξορία στὴ Σιβηρία κ' ἐκεῖ διάβασε τὸ Εὐαγγέλιο, θαύμασε τὸ Χριστὸ καὶ πίστεψε. Βρῆκε ἓνα στάρετς, ἓνα πνευματικὸ πατέρα, καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἐξωμολογήθηκε, εἶπε ὅλα τ' ἁμαρτήματά του. Καὶ τότε εἶπε· «Ἐξωμολογήθηκα καὶ παράδεισος φύτρωσε στὴν καρδιά μου!...». Δὲν εἶνε ψέμα ἡ θρησκεία μας, εἶνε ἀλήθεια ὁλοζώντανη.

Τὸ θέμα εἶνε μεγάλο. Ἰσχύει ἓνα ἀπὸ τὰ δύο· τὸ Εὐαγγέλιο ἢ εἶνε ἀλήθεια ἢ εἶνε ψέμα. Ἄν πιστεύης ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ψέμα, τότε νὰ τὸ κάψουμε καὶ νὰ πᾶμε μὲ τοὺς ἀθέους καὶ τοὺς ἀπίστους μαρξιστάς. Ἄν ὅμως εἶνε ἀλήθεια –καὶ εἶνε ἀλήθεια–, τότε **δέξου τὴν θεία πρόσκλησι.** Μπορεῖ καὶ τὰ ἄστρα νὰ 'νε ψέμα, κι ὁ ἥλιος νὰ 'νε ψέμα, καὶ τὰ πάντα νὰ 'νε ψέματα, ἓνα εἶνε ἀληθινό· Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Ναζωραῖος· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἀγ. Κων/νου & Ἐλένης Ἀμυνταίου τὴν 14-12-1986 μὲ ἐλαφρῶς ἄλλο τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντμησης 18-11-2013.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 829²

Ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ
Δευτέρα 25 Δεκεμβρίου 2023 (2001)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

«...Καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη...»

Οἱ λέξεις αὐτές, ἀγαπητοί μου, οἱ τέσσερις αὐτὲς λέξεις, εἶνε **τμῆμα τοῦ ὕμνου**, ποὺ ἔψαλλαν τῇ νύχτᾳ τῶν Χριστουγέννων τὰ σμήνη τῶν ἀγγέλων. Πέρασαν τόσοι αἰῶνες, καὶ ὁ ὕμνος αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ συγκινῇ τὰ μύχια τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν, ὅσων τοῦλάχιστον πιστεύουν στὸν Ἑμμανουήλ. «**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**» (Λουκ. 2,14), ψάλλουν οἱ ἄγγελοι, ψάλλουν οἱ ἄνθρωποι, ψάλλουμε κ' ἐμεῖς.

Θὰ ἐπιχειρήσουμε νὰ ψελλίσουμε κ' ἐμεῖς σήμερα λίγες λέξεις **ἐρμηνεύοντας τὸν ἀγγελικὸ αὐτὸν ὕμνο**.

Ἀλλὰ προτοῦ νὰ εἰσέλθουμε στὴν ἐρμηνεία, θὰ κάνω –γιὰ πρώτη φορά–, μία γραμματικὴ ἢ μᾶλλον συντακτικὴ παρατήρησι. Ποιὰ παρατήρησι; Ὅσοι πῆγαν στὸ σχολεῖο ξέρουν, ὅτι **πρότασις** λέγεται τὸ τμῆμα ἐκεῖνο τοῦ λόγου ποὺ περιέχει ἓνα ὠλοκληρωμένο νόημα. Ἡ πρότασις, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὑποκείμενο ἢ καὶ τὸ ἀντικείμενο, ἔχει ἀπαραιτήτως ῥῆμα. Παραδείγματος χάριν· «Σήμερα εἶνε Χριστούγεννα». Ὑπάρχει τὸ ῥῆμα, τὸ «εἶνε». Μποροῦμε νὰ τὸ παραλείψουμε· νὰ ποῦμε «Σήμερα Χριστούγεννα». Τότε ὅμως ὑπονοεῖται ὅπως δὴποτε ῥῆμα, τὸ «εἶνε». Ἐδῶ λοιπόν, στὸ μήνυμα τῶν ἀγγέλων, ποὺ εἶνε κι αὐτὸ μία πρότασις, «**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**», ποῦ εἶνε τὸ ῥῆμα; Δὲν ὑπάρχει ῥῆμα. Ὑπονοεῖται τὸ ῥῆμα. **Ποιό ῥῆμα ἄραγε νὰ ἐννοῆται;** Ἐδῶ οἱ φιλόλογοι διαφωνοῦν. Ἄλλοι ὡς ῥῆμα ἐννοοῦν τὸ «**ἐστί**» (=εἶνε). Ἄλλοι θέτουν τὸ «**ἔσται**» (=θὰ εἶνε). Καὶ ἄλλοι θέτουν τὸ «**εἴη**» (=εἴθε νὰ εἶνε). Τὸ «**ἐστί**» εἶνε σὲ χρόνο ἐνεστώτα, λέει δηλαδὴ ὅτι οἱ ἄγγελοι τώρα δοξάζουν «**ἐν ὑψίστοις**» τὸ Θεό, τώρα ἐπικρατεῖ «**ἐπὶ γῆς εἰρήνη**», καὶ τώρα ὑπάρχει «**ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**». Τὸ «**ἔσται**» εἶνε σὲ χρόνο μέλλοντα, μᾶς πηγαίνει στὸ μέλλον, καὶ ἐννοεῖ

ὅτι αὐτὰ θὰ γίνουν ἀργότερα. Τὸ «**εἴη**» πάλι εἶνε ἀπλῶς μιὰ εὐχή· μακάρι, λέει, νὰ γίνουν αὐτὰ κάποτε. **Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς ἐρμηνεῖες νὰ δεχθοῦμε;** Δὲν πρόκειται βέβαια ἐδῶ μ' αὐτὰ νὰ κάνουμε φιλολογικὸ σεμινάριο, οὔτε ἱερατικὴ καὶ θεολογικὴ σχολή. Ἀλλὰ κάνω, γιὰ πρώτη φορά, αὐτὴ τὴ συντακτικὴ παρατήρησι, διότι **ἔχει σημασία**.

Ἐμεῖς παραδεχόμαστε τὴν πρώτη ἐρμηνεία. Συμφωνοῦμε μ' ἐκείνους τοὺς θεολόγους καὶ πατέρας καὶ διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας ποὺ θέτουν στὴν πρότασι αὐτὴ τοῦ ἀγγελικοῦ μηνύματος τὸ ῥῆμα «**ἐστί**» (=εἶνε, ὑπάρχει). Τὸ «**ἔσται**» (=θὰ εἶνε) καὶ τὸ «**εἴη**» (=εἴθε νὰ εἶνε) ἀρμολογῶν μᾶλλον στὰ χεῖλη τῶν Ἰουδαίων, ποὺ μέχρι σήμερα περιμένουν ἀκόμα τὸ Μεσσία. Ποιὰ εἶνε ἡ διαφορὰ μας μὲ τοὺς Ἰουδαίους; Ἐμεῖς λέμε «**ἦρθε**», οἱ Ἰουδαῖοι λένε «**θὰ ἔρθῃ**». Γι' αὐτὸ ἐμεῖς δεχόμαστε τὸ «**ἐστί**». Παραδεχόμαστε δηλαδὴ ὡς ἱστορικὸ γεγονός παγκοσμίου ἀκτινοβολίας, ὅτι **ὁ Κύριος ἦρθε** ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἡ γέννησίς του δημιούργησε νέα κατάστασι, μέσα στὴν ὁποία βρίσκονται καὶ τὰ τρία· καὶ τὸ «**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ**», καὶ τὸ «**καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη**», καὶ τὸ «**ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**».

Σὰς παρακαλῶ νὰ προσέξουμε τὰ τρία αὐτὰ μέρη τοῦ ὕμνου, καὶ ἰδιαίτερως νὰ προσέξουμε τὸ δεύτερο.

* * *

Λοιπόν, «**Δόξα** (ἐννοεῖται ὑπάρχει) **ἐν ὑψίστοις Θεῷ**». **Τώρα δοξάζεται ὁ ἐν Τριάδι Θεός**. Γιατί δοξάζεται; Διότι ὁ Χριστὸς μὲ τὴ γέννησίς του σάρωσε ὅλα τὰ εἶδωλα τοῦ ἀρχαίου κόσμου· καὶ στὴν Ἀθήνα, ὅπου ὑπῆρχε ὁ βωμὸς ἐκεῖνος μὲ τὴν ἐπιγραφή «**ἀγνώστω Θεῷ**» (Πράξ. 17,23), ὁ Χριστὸς ἔγραψε, ὅτι ὑπάρχει ὁ «**ἐν ὑψίστοις**» Τριαδικὸς Θεός.

Τὸ «**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ**» ὑπάρχει, εἶνε γεγονός. Ὑπάρχει ἐπίσης καὶ εἶνε γεγονός τὸ

«**ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**». Διότι «**εὐδοκία**» θὰ πῇ ἐκδήλωσι ἀγάπης καὶ ἐνδιαφέροντος. Καὶ ὁ Θεὸς εἶνε γεμᾶτος ἀγάπη καὶ στοργή. Ἀμέτρητες εἶνε οἱ ἀποδείξεις. Παραδείγματος χάριν· ὅτι ὁ κόσμος αὐτὸς δὲν εἶνε ἓνα τυχαῖο δημιούργημα, δὲν εἶνε παίγνιο σκοτεινῶν δυνάμεων· εἶνε ἀντικείμενο τῆς θείας προνοίας· ὅτι ὑπάρχει φιλόστοργος Πατέρας ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅλα τὰ πλάσματά του· καὶ ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξις ὅτι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὸν ἄνθρωπο, τὸ ζενὶθ καὶ ἡ ἀποκορύφωσι τῆς ἀγάπης του, εἶνε ὅτι ἦρθε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμο. «**Δόξα**», λοιπόν, «**ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ..., ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**».

Καλὰ αὐτὰ τὰ δυό· ὑπάρχουν. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ σκοντάφτουμε εἶνε ἐκεῖνο τὸ «**καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη**». **Ποῦ εἶνε ἡ εἰρήνη; σοῦ λένε.** Καὶ κατηγοροῦν τὸ χριστιανισμὸ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

—Εἶδαμε δυὸ παγκοσμίους πολέμους, λένε, μὲ ἐρείπια κ' ἑκατομμύρια νεκροὺς καὶ τραυματίες. Καὶ ἡ ἀνθρωπότης πάει πάλι γιὰ τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Κ' ἐνῷ ἐδῶ γιορτάζουμε Χριστούγεννα, κάτω στὴ Βηθλεὲμ οἱ ἄνθρωποι ζοῦν μὲ τὸ φόβο ἐκρήξεως βομβῶν. Οὔτε ἐκεῖ δὲν ἀκούγεται τὸ «**καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη**». Λοιπόν, ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ εἰρήνη; **Ψέμα εἶνε, ἀπάτη εἶνε;...**

Παρακαλῶ ἄς προσέξουμε. Δὲν εἶνε ἀπάτη καὶ ψέμα. **Ὑπάρχει εἰρήνη.** Ποῦ ὑπάρχει; στὰ ἠνωμένα Ἔθνη, στὰ οἰκονομικὰ καὶ στρατιωτικὰ συγκροτήματα; Ὁχι ἐκεῖ, ἀλλὰ **στὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων**. Ποιῶν; τῶν ὑλιστῶν καὶ ἐπικουρεῶν, τῶν ἀθέων καὶ ἀπίστων; Ὁχι. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει εἰρήνη· ὑπάρχει μαύρη θάλασσα. Ποῦ ὑπάρχει ἡ εἰρήνη; Ἐμένα ρωτᾶτε;

Διαβάστε, ὅσοι μπορεῖτε, τὰ θαυμάσια **χριστουγεννιάτικα διηγήματα τοῦ Παπαδιαμάντη**, τοῦ ἐμπνευσμένου αὐτοῦ πεζογράφου. Τὶς μέρες αὐτὲς ὁ Παπαδιαμάντης σιχαινόταν τὴν Ἀθήνα κ' ἔφευγε. Πήγαινε στὸ νησάκι του· ἐκεῖ, κοντὰ στοὺς τσοπαναράιους στὶς στάνες, ἔκανε Χριστούγεννα. Καὶ ἔλεγε, ὅτι μέσα στὴν καρδιὰ τῶν βοσκῶν, ἐκεῖ ἀληθινὰ «**Χριστὸς γεννᾶται**».

Λοιπόν, ὑπάρχει ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ. Ὑπάρχει στὶς καρδιὰς **τῶν ἀκάκων, τῶν ταπεινῶν καὶ καταφρονεμένων**· στὶς καρδιὰς ἐκείνων ποὺ μοιάζουν μὲ τοὺς βοσκούς καὶ τοὺς μάγους. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ εἰρήνη.

—Μά, θὰ μοῦ πῆτε, αὐτοὶ ζοῦν ἐκτὸς τοῦ κόσμου; **Δὲν τοὺς πλήττει αὐτοὺς ἡ συμφορὰ;**

Τοὺς πλήττει ἀσφαλῶς. Διότι ἡ συμφορὰ εἶνε παγκόσμια. Τοὺς πλήττουν καὶ αὐτοὺς οἰκογενειακὰ δράματα, ἀσθένειες, ὁ θάνα-

τος. Τοὺς πλήττει κι αὐτοὺς προπαντὸς ἡ ἁμαρτία. Ἀλλὰ τί συμβαίνει μ' αὐτούς; Συμβαίνει, ὅπως εἶπε κάποιος φιλόσοφος, ὅ,τι συμβαίνει στὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανό. Βλέπετε τὴ θάλασσα νὰ σηκώνη κύματα πελώρια. Ἀλλὰ τὰ κύματα αὐτὰ εἶνε ἐπιφανειακά. Ἐὰν κατεβῆτε εἴκοσι - τριάντα μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια, ἐκεῖ ἡ θάλασσα εἶνε γαλήνια. Ἀπεραντὴ γαλήνη ἐπικρατεῖ. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ στὴν καρδιὰ τοῦ πιστοῦ. Ἐπιφανειακῶς ταραζεται κι αὐτός, ὅπως καὶ ὁ Χριστὸς στὴ Γεθσημανῇ, ἀλλὰ μέσα **στὰ βάθη τῆς καρδιάς του ὑπάρχει γαλήνη**. «**Εἰρήνη πολλὴ τοῖς ἀγαπῶσι τὸν νόμον σου**», λέει τὸ Ψαλτήρι (118,165).

* * *

Ὑπάρχει λοιπόν ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ. Ὑπάρχει σὲ ἄτομα, ὑπάρχει σὲ ὠρισμένα ἔθνη. Ἀλλὰ **στὸν κόσμον ὡς σύνολο; Ἐκεῖ ὄχι δυστυχῶς**. Βρισκόμαστε μακριὰ ἀκόμη. Θὰ περάσῃ πολλὲς δοκιμασίαι ἡ ἀνθρωπότης γιὰ νὰ φτάσῃ ἐκεῖ. Ἀλλὰ εἶνε βέβαιον, ὅτι **στὸ τέλος θὰ ἔρθῃ** ἡ μακαρία ἐκείνη ἐποχή. Σήμερα τόνονοι ἀτσάλι γίνονται κανόνια, πύραυλοι καὶ ἄλλα φονικά ὄπλα. Τὸ ἀτσάλι ὅμως αὐτό, σύμφωνα μὲ μία ἀρχαία προφητεία, κάποτε θὰ γίνῃ ὄργανο γιὰ εἰρηνικὴ ζωὴ, θὰ γίνῃ γεωργικὰ ἐργαλεῖα, ἄροτρα καὶ δρεπάνια (σήμερα νὰ ποῦμε τρακτέρ) γιὰ τὴν καλλιέργεια τῆς γῆς (βλ. Ἠσ. 2,4). Εἰρήνη θὰ βασιλεύῃ. Τὰ τρομερὰ φονικά ὄπλα, ποὺ ἔχει σήμερα ἡ ἀνθρωπότης στὶς ἀποθηκὲς της, θὰ καταργηθοῦν, θὰ ἔνι ἀχρηστα. Τὰ ὀπλοστάσια Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, σπήλαια ὀλόκληρα, θὰ ἔρθῃ μέρα ποὺ θὰ μποῦνε σ' ἓνα μουσεῖο μὲ ἐπιγραφή· «**Κάποτε μὲ τὰ ὄπλα αὐτὰ σκοτώνονταν οἱ ἄνθρωποι**». Ὑπάρχει λοιπόν, ναί, καὶ θὰ ἐπικρατήσῃ πλήρως ἐν καιρῷ «**καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη**».

Ὡ Χριστέ μου, ποιά εἶνε ἡ ζωὴ μας χωρὶς ἐσένα; Καὶ πῶς ἡ ζωὴ ἀλλάζει κοντὰ σου!

Πονεμένοι καὶ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι, φτωχοὶ καὶ πλούσιοι ὅλης τῆς γῆς! Δὲν ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο ἄλλο γεγονὸς πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι γεννήθηκε ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου. Καὶ ὅπως εἶπε κ' ἓνας ὀρθολογιστής, ἐὰν καὶ σὲ ἄλλα ἄστρα ὑπάρχουν λογικὰ ὄντα, δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν ἄλλη θρησκεία ἀνώτερη ἀπὸ αὐτὴ ποὺ δίδαξε ὁ Χριστός. Γι' αὐτὸ **θὰ ἔρθῃ ἡμέρα**, ποὺ ὄχι μόνο ὡς ἄτομα, ὄχι μόνο ὡς λαοί, ἀλλὰ καὶ ὡς πανανθρώπινη κοινωνία, **ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα, θὰ ψάλλουμε** σὲ παγκόσμια κλίμακα· «**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**»· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης, τὴν Τετάρτη 25-12-1974. Καταγραφή καὶ σύντμησης 26-12-2001, ἐπανεκδόσεις 7-11-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογον Κυριακῆς, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 744²

Κυριακὴ πρὸ τῶν Φώτων (Μάρκ. 1,1-8)
31 Δεκεμβρίου 2023 (2000)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ Εὐαγγέλιο

«Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ τοῦ Θεοῦ» (Μάρκ. 1,1)

Ἡ περίοδος αὐτή, ἀγαπητοί μου, στὴ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας ὀνομάζεται **Δωδεκαήμερον**. Καὶ σήμερα εἶνε ἡ **Κυριακὴ πρὸ τῶν Φώτων**. Τί εὐαγγέλιο διαβάζεται στὶς ἐκκλησίαις; διαβάζεται ἡ περικοπὴ κατὰ Μάρκον 1,1-8.

Ἀπὸ αὐτὴν θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ προσέξετε μία μόνο λέξι. Εἶνε ἡ **λέξις «εὐαγγέλιον»**. Ἔτσι ἀρχίζει σήμερα ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ· «Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου...» (ἐ.ἀ. 1,1). Τί σημαίνει «εὐαγγέλιο»; Νὰ τὸ κάνουμε λιανὰ.

«Εὐαγγέλιον»! Εἶνε λέξι ἐλληνικὴ, ποὺ διαδόθηκε παντοῦ σ' ὅλο τὸν κόσμον ἔτσι ἀμετάφραστη. **Τί τιμὴ γιὰ τὴ γλῶσσα μας!** Ἀλλὰ τὴ γλῶσσα αὐτὴ τὰ παιδιὰ τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος δὲν τὴ θέλουν. Τὴ διώχνουν ἀπὸ τὰ σχολεῖα καὶ τὰ πανεπιστήμια. Ἐμεῖς ὅμως πρέπει νὰ κρατήσουμε τὴ γλῶσσα τῶν προγόνων μας, τὴ γλῶσσα τοῦ Εὐαγγελίου.

Τί σημαίνει «εὐαγγέλιο»; Σημαίνει εἶδησι, «καλὴ εἶδησι», «εὐχάριστη εἶδησι». Μὰ ποιά εἶνε ἡ εὐχάριστη εἶδησι; Δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπινη καρδιά ποὺ νὰ μὴν περιμένῃ κάποια εὐχάριστη εἶδησι. Καὶ ἐπειδὴ ὑπάρχει ποικιλία ἐνδιαφερόντων καὶ ψυχολογικῶν καταστάσεων, ποικίλες εἶνε καὶ οἱ εὐχάριστες εἰδήσεις.

Ἐγὼ θὰ ὑπενθυμίσω **τρεῖς εὐχάριστες εἰδήσεις**.

- Αὐτὴ τὴν ὥρα ποὺ μιλάμε, μέσα στὶς φυλακὲς ὑπάρχουν **φυλακισμένοι** γιὰ διάφορες αἰτίες. Τί περιμένουν αὐτοὶ ν' ἀκούσουν; Ποιά εἶνε γι' αὐτοὺς ἡ εὐχάριστη εἶδησι; Νὰ δεχτοῦν ἐπισκέψεις; νὰ τοὺς φέρουν ροῦχα, φαγητά;... Τίποτε ἀπ' αὐτά. Γιὰ τοὺς φυλακισμένους ἡ εὐχάριστη εἶδησι, τὸ καλὸ μαντάτο, εἶνε, νὰ πάῃ ὁ δεσμοφύλακας καὶ νὰ τοὺς πῇ· Εἴστε ἐλεύθεροι· ὁ ἀνώτατος ἄρχοντας ὑπέγραψε διάταγμα χάριτος, καὶ αὔριο φεύγετε!... Φαντάζεστε τὴ χαρὰ τους ἀκούγον-

τας ὅτι ἔληξε ἡ ποινὴ; Γι' αὐτοὺς ἡ εἶδησι ὅτι ἀποφυλακίζονται εἶνε εὐαγγέλιο.

- Θέλετε ἄλλο παράδειγμα; Αὐτὴ τὴν ὥρα στὰ κρεβάτια τῶν νοσοκομείων μας βρίσκονται ἄρρωστοι, **βαρεῖα ἄρρωστοι**, πλήθος, ἄνω τῶν χιλίων - δύο χιλιάδων. Ποῖοι εἶνε καὶ ἀπὸ τί πάσχουν; Πάσχουν ἀπὸ τὴ φοβερὴ **ἀσθένεια τοῦ καρκίνου**, ποὺ εἶνε ἡ μάστιγα τῆς ἀνθρωπότητος. Ποιά εἶνε γι' αὐτοὺς ἡ εὐχάριστη εἶδησι; «Ὅτι τοὺς χαρίζεις λεφτά, καταστήματα, αὐτοκίνητα;... Ὁχι. Ἀλλὰ τί; Νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ πῇ μιὰ μέρα τὸ ραδιόφωνο· Προσοχὴ προσοχὴ· σᾶς μεταδίδουμε τὴν εἶδησι, ὅτι ἀνακαλύφθηκε τὸ φάρμακο κατὰ τοῦ καρκίνου... Ὡ τί χαρὰ! Θὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὰ κρεβάτια οἱ καρκινοπαθεῖς. Ἡ εἶδησι αὐτὴ γι' αὐτοὺς λέγεται εὐαγγέλιο.

- Κι ἄλλο ἓνα παράδειγμα. Αὐτὴ τὴν ὥρα ὑπάρχουν **λαοὶ σκλαβωμένοι**, ποὺ ποδοπατοῦνται ἀπὸ κατακτητὰς. Μάλιστα ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες ἰδιαίτερος μᾶς συγκινεῖ τὸ γεγονός ὅτι ἡ μισὴ Κύπρος στενάζει κάτω ἀπὸ τὸν Ἀττίλα. Γιὰ σκεφτῆτε, τί περιμένουν οἱ Κύπριοι; Περιμένουν ν' ἀκούσουν μιὰ εἶδησι· ὅτι αὔριο οἱ Τοῦρκοι ἀδειάζουν τὸ νησί... Ὡ τί μεγάλη χαρὰ γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ μᾶς!

Εὐαγγέλιο λοιπὸν θὰ εἶνε ἡ ἀπελευθέρωσι τῆς Κύπρου, εὐαγγέλιο ἡ ἀνακάλυψι τῆς θεραπείας τοῦ καρκίνου, εὐαγγέλιο ἡ ἀπελευθέρωσι τῶν φυλακισμένων. Θὰ μπορούσαμε νὰ φέρουμε καὶ **πολλὰ ἄλλα παραδείγματα**. Θὰ μπορούσαμε ἀκόμη ν' ἀνατρέξουμε στὴν ἀρχαία ἐποχὴ, νὰ ποῦμε ποιά παρόμοια εὐαγγέλια ἀναφέρονται π.χ. στὸν Ὅμηρον καὶ ἄλλους κλασσικοὺς συγγραφεῖς· θὰ μάκραινε ὁμως πολὺ ὁ λόγος.

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα εὐαγγέλια, μὰ ἐκεῖνα εἶνε **ψετο-εὐαγγέλια**. Δὲν θὰ σᾶς μιλήσω γι' αὐτά. Ἐγὼ θέλω νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὸ ἓνα καὶ μο-

ναδικό, τὸ κορυφαῖο εὐαγγέλιο, ποὺ περιέχει τὴν πλέον εὐχάριστη εἴδησι τοῦ κόσμου.

Ποιά εἶν' αὐτή; Ὡς ἐδῶ μ' ἀκούγατε προσεκτικά· ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν θὰ μ' ἀκούσετε καὶ στὴ συνέχεια ἔτσι. Ἄχ κόσμε κόσμε, ποὺ συγκινεῖσαι γιὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πράγματα, καὶ γιὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ μένεις ψυχρός!

Τὸ εὐαγγέλιο μὲ τὴν πιὸ εὐχάριστη εἴδησι περιέχει ἓνα μήνυμα, **τὸ ὑπὲρ πᾶν μήνυμα**. Ποιό εἶνε τὸ μήνυμα; Εἶνε αὐτὸ ποὺ ἄκουσαν οἱ βοσκοὶ τὴν ἀλησμόνητη ἐκείνη νύκτα. Τί ἄκουσαν· «*Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ*», ὅτι **γεννήθηκε ὁ Σωτήρας** τοῦ κόσμου (Λουκ. 2,10-11).

Ὡ! Τὸ αἰσθάνονται οἱ παπᾶδες, οἱ δεσποτάδες, οἱ μικροί, οἱ μεγάλοι; **Τὸ αἰσθάνεστε, ἀδέρφια μου, ἐσεῖς;** Πῶς νὰ σᾶς μιλήσω, μὲ τί γλῶσσα νὰ συγκινήσω τὶς καρδιές σας; Πῶς νὰ σᾶς ἐκφράσω τὸ μεγαλεῖο τοῦ Εὐαγγελίου μας;

Τὸ Εὐαγγέλιο θὰ τὸ αἰσθανθῆς, ἂν πιστέψης ὅτι εἶσαι ἁμαρτωλός. **Εἶσαι ἁμαρτωλός!** Καθένας ἔχει τὸν ἐγωισμό του καὶ φρονεῖ, ὅτι εἶνε ὁ καλύτερος ἄνθρωπος. Δὲν εἶνε ἔτσι τὰ πράγματα. Ἐὰν πάρης κόσκινο καὶ κοσκινίσῃς τὸν ἑαυτό σου, τὶς σκέψεις σου, τὰ λόγια σου, τὶς πράξεις σου, θὰ δῆς, ὅτι πολλὴ βρωμιὰ καὶ πολλὴ παλιανθρωπιὰ καὶ πολλὴ ἀκολασία ὑπάρχει μέσα σου. Ἄλλοι φαινόμεστε, καὶ ἄλλοι εἴμαστε. Τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας εἶνε διεφθαρμένα. Εἴμαστε ἁμαρτωλοί. Ποιός θὰ τολμήσῃ νὰ πῇ, ὅτι δὲν εἶνε ἁμαρτωλός; Ὅποιος τὸ πῇ, ἀγνοεῖ τὸν ἑαυτό του.

Καὶ πῶς μοιάζει ὁ ἁμαρτωλός; Εἶνε σὰν τὸ σκλάβο, σὰν τὸ φυλακισμένο ποὺ ὑποφέρει μέσα στὴ φυλακὴ τῶν παθῶν καὶ τῆς κακίας του, σὰν τὸν ἄρρωστο ποὺ πάσχει ἀπὸ τὴν πιὸ φοβερὴ ἀσθένεια τοῦ κόσμου, τὴν ἁμαρτία. Ὡ ἡ ἁμαρτία, ὦ οἱ ἁμαρτίες μας! Αὐτὲς δημιουργοῦν τὸ ἄγχος μέσα στὶς καρδιές μας.

Ποιός θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία; Μόνο ὁ Χριστός. Αὐτὸς εἶνε ποὺ θραύει, σπάει, τὶς σιδερένιες πύλες τῶν φυλακῶν τῶν παθῶν μας. Αὐτὸς μᾶς λυτρώνει, αὐτὸς εἶνε ἡ δόξα μας.

Τί θὰ ἦταν, ἀδέρφια μου, ὁ κόσμος χωρὶς Χριστό; Ὡ συμφορά! Μπορεῖς νὰ ζήσης χωρὶς λεφτά, χωρὶς παιδιὰ, χωρὶς γυναῖκα, χωρὶς γλῶσσα, ἀκόμη καὶ χωρὶς πατρίδα· τετρακόσα - πεντακόσα χρόνια ἦταν σκλαβωμένος ὁ τόπος μας, καὶ ἔζησε, γιατί πίστευε στὸ Χριστό. Χωρὶς Θεὸ ὅμως, χωρὶς Χριστό, δὲν μπορεῖς νὰ ζήσης, ὅπως δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ ὁ κόσμος χωρὶς ἥλιο. Προτιμότερο νὰ σβήσῃ ὁ

ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, παρὰ νὰ σβήσῃ μέσα στὴν καρδιά μας ὁ Χριστός.

* * *

Εὐαγγέλιο! Τὸ βιβλίον αὐτὸ τὸ ἅγιον καὶ ἱερό, ποὺ εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν βιβλίων, **αὐτὸ σᾶς συνιστῶ, μὲ τὴν ἐναρξὶ τοῦ ἔτους, ν' ἀρχίσετε νὰ διαβάσετε.** Δὲν ὑπάρχει ἄλλο βιβλίον ἀνώτερο. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο βιβλίον ποὺ μπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν κόσμο.

Τὸ Εὐαγγέλιο παίρνει τὸν ἀπελπισμένο καὶ τοῦ **δίνει ἐλπίδα**. Ὑπῆρχαν ἄνθρωποι ποὺ ἦταν ἔτοιμοι ν' αὐτοκτονήσουν, καὶ δὲν τὸ ἔκαναν· τὸ Εὐαγγέλιο τοὺς σταμάτησε. Ἐζήσαν, καὶ εἶπαν· Τὸ Εὐαγγέλιο κάνει καὶ τὸν πιὸ ἀπελπισμένο νὰ θέλῃ νὰ ζήσῃ. Τὸ Εὐαγγέλιο παίρνει τὸν ἄγριο καὶ τὸν κάνει ἡμερο καὶ ἄκακο, **δημιουργεῖ πραγματικὸ πολιτισμό**. Ἄγριοι, ποὺ τρῶνε τοὺς ἀνθρώπους σὰν τὰ λάχανα, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ πιάσουν τὸ Εὐαγγέλιο ἀλλάζουν. **Τεράστια μεταβολή**. Κάνε-να βιβλίον δὲν ἔφερε τέτοια ἐπανάστασι στὸν κόσμο. Κάποιος Γάλλος, ἄπιστος καὶ διεφθαρμένος, ἔφτασε κάτω στὴν Ἀφρική. Ἐξω ἀπὸ μιὰ καλύβα εἶδε ἓναν ἄγριο νὰ διαβάζῃ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὸν εἰρωνεύτηκε.

—Μπα! Ἐμεῖς στὴ Γαλλία, λέει, αὐτὸ τὸ βιβλίον τὸ θεωροῦμε παλιὸ πλέον.

Καὶ τί τοῦ ἀπήντησε ὁ ἄγριος·

—Δὲν ξέρω τί ἰδέα ἔχετε στὴ Γαλλία γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἐγὼ ἓνα σοῦ λέω· ὅτι, ἐὰν δὲν πίστευα στὸ Εὐαγγέλιο καὶ δὲν τὸ διάβαζα, αὐτὴ τὴν ὥρα θὰ σὲ σκότωνα καὶ θὰ σὲ ἔτρωγα. **Διότι ἡμουν ἀνθρωποφάγος.**

Ὡ Εὐαγγέλιο, **λείπεις ἀπὸ τὴ ζωὴ μας!**

Μόνο **στὰ δικαστήρια** μένει τὸ Εὐαγγέλιο, νὰ τὸ παλαμίζουν καὶ νὰ ὀρκίζονται. Τὸ Εὐαγγέλιο δὲν ἔχει θέσι ἐκεῖ γιὰ νὰ ὀρκίζονται. Τὸ Εὐαγγέλιο ἔχει θέσι καὶ στὰ δικαστήρια καὶ στὰ σχολεῖα καὶ στοὺς στρατῶνες καὶ στὰ σπίτια μας καὶ παντοῦ, γιὰ **νὰ τὸ τηροῦμε**.

Γι' αὐτὸ συνιστῶ ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ ἰδίως οἱ οἰκογενειάρχες, νὰ πάρετε στὰ χέρια σας τὸ Εὐαγγέλιο. Χωρὶς ψωμὶ νὰ περνᾷ μέρα, χωρὶς φαγητὸ νὰ περνᾷ μέρα· **χωρὶς Εὐαγγέλιο νὰ μὴν περνᾷ μέρα.**

Διαβάστε τὸ Εὐαγγέλιο. Ἐνα μῆνα ἂν τὸ διαβάσετε, θὰ δῆτε ἀλλαγὴ στὸν ἑαυτό σας· καὶ θὰ δοξάζετε τὸ Χριστό. Διότι δὲν δόθηκε στὸν ἄνθρωπο ὠραιότερο, τιμιώτερο, ὑψηλότερο, σπουδαιότερο **δῶρο** ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**